

Ano ang Katotohanan? - Bilang Dalawa

Huwag mong selyuhan ang mga pananalita ng propesiya ng aklat na ito.

Jeff Pippenger

2023-09-05

Naipakita na ang kasaysayan mula Agosto 11, 1840 hanggang Oktubre 22, 1844 ay ang kasaysayang kinakatawan ng pitong kulog, na tinatakan hanggang bago pa man magwakas ang panahon ng probasyon. Sa artikulong ito, sisimulan ko sa pagrepaso ng ilan sa ating natukoy hinggil sa simbolismo ng pitong kulog. Gumagamit tayo ng mga linya ng kasaysayan, linya sa ibabaw ng linya, upang iharap ang mga katotohanang ito. May apat na palatandaang propetiko mula Agosto 11, 1840 hanggang sa, kabilang ang, Oktubre 22, 1844: ang pagpapalakas sa mensahe ng unang anghel, ang unang pagkabigo, ang Hiyaw sa Hatinggabi, at ang Dakilang Pagkabigo.

Ang Agosto 11, 1840 ay isinagisag ng karanasan ni Moises sa nagliliyab na palumpong. Ang unang pagkakatidismaya noong tagsibol ng 1844 ay isinagisag ng asawa ni Moises na si Zipporah, nang sa dalamhati at takot ay tinuli niya ang kanilang anak. Ang Sigaw sa Hatinggabi na nagsimula sa camp meeting sa Exeter noong Agosto 12–17 ay isinagisag ng pagdating ni Moises sa Ehipto at ng kanyang paunang babala hinggil sa kamatayan ng mga panganay ng Ehipto. Ang Dakilang Pagkakatidismaya noong Oktubre 22, 1844 ay isinagisag ng mga Hebreo sa Dagat na Pula.

Sa kapanahunan ni Haring David, ang Agosto 11, 1840 ay itinipo sa pamamagitan ng pagbalik ng kaban ng Diyos na ibinalik ng mga Filisteo. Ang unang pagkakatidismaya noong tagsibol ng 1844 ay itinipo sa pamamagitan ng paghipo ni Uzzah sa kaban ng Diyos. Ang Hiyaw sa Hatinggabi na nagsimula sa miting sa kampo sa Exeter noong Agosto 12–17 ay itinipo sa pamamagitan ng pagdadala ni David ng kaban sa Jerusalem. Ang Dakilang Pagkakatidismaya noong Oktubre 22, 1844 ay itinipo sa pamamagitan ng asawa ni David na si Michal, nang hinamak ng asawa ni David na si Michal si David dahil sa pagpasok ni David sa Jerusalem na dala ang kaban.

Ang Agosto 11, 1840 ay inilarawan nang pauna ng bautismo ni Cristo. Ang unang pagkakatidismaya noong tagsibol ng 1844 ay inilarawan nang pauna ng pagkakatidismaya sa pagkamatay ni Lazaro. Ang Sigaw sa Hatinggabi, na nagsimula sa camp meeting sa Exeter noong Agosto 12–17, ay inilarawan nang pauna ng Maringal na Pagpasok ni Cristo sa Jerusalem. Ang Dakilang Pagkakatidismaya noong Oktubre 22, 1844 ay inilarawan nang pauna ng pagkakatidismaya sa krus.

Ipinakita natin na ang apat na panandang-daan na ito ay kumakatawan lamang sa isang bahagyang bahagi ng kabuuang balangkas ng bawat kilusang reformatibo. Tinutukoy natin ang apat na panandang-daan bilang mga saksi ng kasaysayang nagsimula noong Setyembre 11, 2001. Isa sa mga propetikong katangian ng bawat isa sa apat na linya ay na ang mga panandang-daan sa bawat linya ay may iisang tema.

Para kay Moises, lahat ng apat na palatandaan ay tumutukoy sa gawa ng Diyos ng pakikipagtipan sa isang piniling bayan, bilang katuparan ng propesiya ni Abraham. Sa linya ng reporma ni Haring David, ang apat na palatandaan ay pawang nauugnay sa kaban ng Diyos. Sa linya ni Cristo, ang

apat na palatandaan ay pawang nauugnay sa kamatayan at muling pagkabuhay.

Ang Agosto 11, 1840 ay isang pagpapatibay ng prinsipyong araw-para-sa-taon. Ang unang pagkadismaya noong tagsibol ng 1844 ay sanhi ng nabigong paglalapat ng prinsipyong araw-para-sa-taon. Ang mensahe ni Samuel Snow ng Sigaw sa Hatinggabi ay siyang pagwawasto at pagdadala sa kasakdalan ng nabigong paglalapat ng prinsipyong araw-para-sa-taon. Ang naituwid na mensahe ay nakabatay sa prinsipyong araw-para-sa-taon at natupad noong Oktubre 22, 1844. Ang apat na panandang-daan ay pawang nagpapakilala sa prinsipyong araw-para-sa-taon.

Ipinababatid sa atin ni Sister White na ang pitong kulog ay kumakatawan sa mga pangyayaring naganap sa panahon ng unang at ikalawang mensahe ng mga anghel; ngunit itinuturo rin niya na ang pitong kulog ay kumakatawan sa “mga pangyayaring darating na mahahayag ayon sa kanilang pagkakasunud-sunod.” Ang pitong kulog ay kumakatawan sa apat na pangyayaring propetiko na nagsimula noong ika-11 ng Agosto, 1840 at nagtapos noong ika-22 ng Oktubre, 1844, at ang apat na panandang-daan na iyon ay mauulit sa ating kasaysayan sa gayunding pagkakasunud-sunod.

Ang Setyembre 11, 2001 ay tinipuhan ng Agosto 11, 1840, at kapuwa ang mga petsang iyon ay may kaugnayan sa Islam, sa gayon ay pinagdurgtong ang pasimula ng Adbentismo at ang wakas ng Adbentismo. Kapuwa ang Agosto 11, 1840 at ang Setyembre 11, 2001 ay naging pagpapatunay ng pangunahing panuntunang propetiko sa kani-kanilang kasaysayan.

Noong ika-11 ng Setyembre, 2001, bumaba ang anghel ng Apocalipsis 18, at noong ika-11 ng Agosto, 1840, bumaba ang anghel ng Apocalipsis 10. Ang unang pagkakatismaya ng Future for America ay isang nabigong hula hinggil sa Islam noong ika-18 ng Hulyo, 2020. Ang mensaheng inalisan ng tatak, gaya ng Sigaw sa Hatinggabi sa Exeter noong tag-araw ng 1844, ay isang pagwawasto sa nabigong hulang nauna nang ibinigay. Para sa mga Millerita, ang pagwawasto ay may kinalaman sa naunang nabigong aplikasyon ng prinsipyong araw-para-sa-isang-taon na tumutukoy sa 1843 bilang panahon ng pagbabalik ng Panginoon. Ngayon, ang pagwawasto na kinakatawan ng mensahe ng Sigaw sa Hatinggabi ng mga Millerita ay dapat maging isang palatandaan na kumakatawan sa Islam, gaya ng naunang dalawang palatandaan na kapwa kumakatawan sa Islam. Ang pagwawastong inilalarawan ng gawain ni Samuel Snow ay hindi upang ipagwalang-bahala ang naunang nabigong hula, kundi upang pinuhin ang hulang nauna nang nabigo.

Nakita ng mga nadismaya sa Banal na Kasulatan na sila ay nasa panahon ng pagkaantala, at na kailangan nilang matiyagang hintayin ang katuparan ng pangitain. Ang gayunding katibayan na nag-akay sa kanila na hintayin ang kanilang Panginoon noong 1843 ay siya ring nag-akay sa kanila na asahan Siya noong 1844. *Early Writings*, 247.

Sa kasalukuyan, ang mensaheng sinasagisag ng mensaheng nagmula sa Exeter Camp Meeting ay magiging kasakdalan ng nauna nang nabigong hula. Ang Great Disappointment sa kasaysayan ng mga Millerite ay kumakatawan sa isang dakilang pagkabigo na nagaganap sa panahon ng batas sa Linggo, ngunit ito’y nasa konteksto ng isang hula hinggil sa Islam. Ang mensahe ni Samuel Snow ay isang pagtukoy sa eksaktong petsa. Tamang petsa iyon, ngunit maling pangyayari. Ang mensahe sa kasalukuyan na kinakatawan ng mensahe ni Snow ay magiging isang mensahe tungkol

sa Islam na siyang kasakdalan ng mensaheng nabigo sa unang pagkabigo noong Hulyo 18, 2020.

Wala nang tinutukoy na mga takdang panahon o petsa sa kasalukuyan, sapagkat mula noong Oktubre 22, 1844, ang pagtatakda ng panahon ay hindi na dapat maging bahagi ng makahulang mensahe ng Diyos.

Ipinakita sa akin ng Panginoon na ang mensahe ng ikatlong anghel ay dapat humayo, at ipahayag sa mga anak ng Panginoon na nangalat, at na hindi ito dapat itali sa panahon; sapagkat ang panahon ay hindi na muling magiging isang pagsubok. Nakita ko na may ilang nagkakamit ng huwad na kasiglahan na nagmumula sa pangangaral tungkol sa panahon; na ang mensahe ng ikatlong anghel ay higit na makapangyarihan kaysa sa panahon. Nakita ko na ang mensaheng ito ay makatatayo sa sarili nitong saligan, at na hindi nito kailangan ang panahon upang palakasin ito, at na ito ay hahayo na may makapangyarihang lakas, at gagawin ang kanyang gawain, at paiikliin sa katuwiran. *Experience and Views*, 48, 49.

Ang ikaapat na panandang-daan ng ating kasaysayan ay kinakailangang ang batas sa Linggo, sapagkat ang mga banal na kasaysayan ng lahat ng mga linya ng reporma, na pinagsama-sama, linya sa ibabaw ng linya, kasama ang inspiradong komentaryo sa mga kasaysayang iyon sa pamamagitan ng Espiritu ng Propesiya, ay mapagpasyang nagpapatunay na ang batas sa Linggo ang ikaapat na panandang-daan matapos bumaba ang makapangyarihang anghel sa ating kasaysayan. Ang ikaapat na panandang-daan sa kasaysayan ng pitong kulog, na “mga pangyayari sa hinaharap na ihahayag ayon sa kanilang pagkakasunod-sunod,” ay kinakailangang maiugnay sa Islam, batay sa katunayang ang gayunding paksa ay laging umiiral sa gayunding apat na panandang-daan sa bawat kilusang repormatibo.

Magiging bahagi ang Islam ng mga kaganapang propetiko sa batas ng Linggo dahil sa ikalawang dahilan. Si Jesus, ang Leon mula sa lipi ni Juda, ay tahasang kinuha ang kasaysayan ng apat na kaganapang ito at itinakda iyon bilang isang sagisag sa sarili nito. Ang sagisag na iyon ay ang pitong kulog. Mayroon pang ibang mga pananda sa bawat kilusang repormatibo na umiiral bago at pagkatapos ng apat na panandang tinutukoy ng Leon mula sa lipi ni Juda bilang ang pitong kulog. Bilang isang sagisag sa sarili nito, ang unang pananda ng simbolikong kasaysayan na naglalaman ng apat na panandang ito ay kumakatawan sa pag-atake ng Islam sa Estados Unidos noong Setyembre 11, 2001. Ang katunayang ang Alfa at Omega ay itinutulad ang wakas sa pasimula ay nagtatatag ng Islam sa batas ng Linggo, sapagkat ang una sa apat na panandang iyon ay ang pag-atake ng Islam noong Setyembre 11, 2001; kaya nga ang ikaapat at huling pananda ay dapat ding maging isang pag-atake ng Islam laban sa Estados Unidos.

Lubhang malamang na ang batas sa Araw ng Linggo ay isa pang pag-atake ng Islam sa Lungsod ng New York, at iyon ay tutugma bilang isang wakas na natutukoy sa pamamagitan ng pasimula, ngunit hindi bababa rito, ito ay magiging isang pag-atake ng Islam gaya ng hulang noong Hulyo 18, 2020.

Itinuro rin natin na ang Alpha at Omega ay nagkubli ng isang kasaysayan sa loob ng apat na kasaysayang iyon. Sa katunayan, ang nakatagong panloob na kasaysayang iyon ay isang pangunahing kapahayagan na ngayo’y inilalantad kaugnay ng utos na “huwag tatakan ang mga

pananalita ng propesiya ng aklat ng Pahayag.” Ang nakatagong panloob na kasaysayang iyon ay nakikilala kapag nakikita natin na sa loob ng apat na panandang-daan, na kinakatawan ng pitong kulog, ay may isang yugto na nagsisimula sa isang pagkabigo at nagwawakas sa isang pagkabigo. Mula sa pagdating ng ikalawang anghel hanggang sa pagdating ng ikatlo sa kasaysayang Millerita ay isang natatanging kasaysayan na isang sagisag din sa kaniyang sarili. Nagsisimula ito sa isang mensahe ng anghel na dapat kainin, kaya’t minamarkahan ang panahong paghihintay sa talinhaga ng sampung dalaga. Pagkatapos ay tinutukoy nito ang Sigaw sa Hatinggabi, na isa ring mensaheng dapat kainin, at humahantong sa pagdating ng ikatlong mensaheng dapat kainin.

Ang nakatagong panloob na linya sa loob ng linya ng pitong kulog ay pinagtitibay sa makahulugang paraan, hindi lamang sa pamamagitan ng pasimula na kumakatawan sa isang pagkabigo, at ng pagdating ng isang anghel at ng isang mensahe upang kainin, na pagkatapos ay inuulit sa dakilang pagkabigo, kundi pinagtitibay din ito ng "katotohanan".

Ang salitang Hebreo na "עֵמֶת" na isinasalin bilang "katotohanan" sa Lumang Tipan ay nilikha ng kahanga-hangang dalubwika sa pamamagitan ng paggamit ng unang titik ng alpabetong Hebreo, kasunod ang ikalabintalong titik ng alpabeto, at pagkatapos ay nagtatapos sa huling titik ng alpabeto upang mabuo ang salitang isinasalin bilang katotohanan. Naipakita natin na ang mga titik na iyon ay kumakatawan sa prinsipyo ng tuntunin ng unang pagbanggit, ang prinsipyong tumutukoy sa wakas mula sa simula. Ang unang titik ay ang titik "alpha". Ang gitnang titik ay ang ikalabintalong titik ng alpabetong Hebreo at kumakatawan sa paghihimagsik. Ang huling titik ay ang pinakahuli, ang wakas, ang "omega". Naipakita natin na ang tatlong titik na ito ay kumakatawan sa tatlong hakbang ng walang-hanggang Ebanghelyo, gaya ng pinagtitibay ng ilang linyang propetiko.

Ang mga kahulugan ng tatlong titik na iyon ay tumutugma sa kahulugan ng bawat isa sa tatlong mensahe ng tatlong anghel. Ang mga kahulugan ng tatlong titik na iyon ay tumutugma rin sa proseso ng paglilinis ng mga marurunong at ng mga masasama sa Daniel labindalawa talatang sampu, na nililinis, pinaputi, at sinusubok. Ang tatlong titik na Hebreo na pinagsama upang mabuo ang salitang "katotohanan" ay nagtataglay ng lagda ng Alfa at Omega; at ang tatlong hakbang na kanilang tinutukoy sa mensahe ng unang anghel ay tinatawag na walang hanggang ebanghelyo. Ang tatlong hakbang na kinakatawan ng mga titik na iyon ay kumakatawan din sa gawain ng Espiritu Santo gaya ng inilalahad sa Juan labing-anim.

At pagdating niya, kanyang susumbatan ang sanlibutan tungkol sa kasalanan, at tungkol sa katuwiran, at tungkol sa paghatol: Tungkol sa kasalanan, sapagkat hindi sila sumasampalataya sa akin; Tungkol sa katuwiran, sapagkat ako’y paroroon sa aking Ama, at hindi na ninyo ako makikita; Tungkol sa paghatol, sapagkat ang prinsipyo ng sanlibutang ito ay nahatulan. Juan 16:8-11.

Ang unang pagkadismaya ay inilalarawan bilang kasalanan, gaya ng makikita kina Moises, Uzzah, Maria at Marta, at sa mga Millerita; sapagkat, gaya ng inilalarawan ng Juan labing-anim ang gawain ng Espiritu Santo sa pagsusumbat tungkol sa “kasalanan,” ito ay sapagkat “hindi sila sumasampalataya.” Bawat isa sa mga simbolong ating binanggit ay kumakatawan sa unang

pagkadismaya, at bawat isa sa kanilang mga kasaysayan ay nagpapatotoo na ang pagkadismaya ay idinulot ng kasalanan ng hindi paniniwala sa isang bagay na naipahayag na sa kanila noon pa. Ang unang hakbang ay ang pagkakumbinsi tungkol sa kasalanan. Ang unang hakbang ay ang unang titik ng alpabetong Hebreo.

Ang ikalawang palatandaan ng nakatagong kasaysayan ay ang katuwiran; dito nahahayag ang kapangyarihan ng Diyos sa katuwiran ng mga tagapagdala ng mensahe ng Sigaw sa Hatinggabi. Ipinakikita nila ang katuwiran ng Diyos sa katapusan ng panahong paghihintay, sapagkat sinasabi ng Juan labing-anim na si Cristo ay pumaroon sa Kaniyang Ama at hindi na nila nakita si Cristo. Si Cristo ay nagluwat muna bago maipahayag ang katuwiran. Sa mga Millerita, nang alisin ni Cristo ang Kaniyang kamay, nakilala ang kamalian. Pagkatapos, ang nilalaman ng naitamang mensahe ay nagbunga ng dalawang uri ng mga sumasamba. Ang isang uri ay naghayag ng katuwiran, sapagkat sila’y may langis, at ang isa nama’y naghayag ng paghihimagsik na kinakatawan ng ikalabintatlong titik ng alpabetong Hebreo.

Ang mga pinahiran na nakatayo sa piling ng Panginoon ng buong lupa ay taglay ang posisyong minsang ibinigay kay Satanas bilang kerubing tumatakip. Sa pamamagitan ng mga banal na nilalang na nakapalibot sa Kanyang trono, pinananatili ng Panginoon ang walang patid na pakikipag-ugnayan sa mga nananahan sa lupa. Ang gintong langis ay kumakatawan sa biyayang sa pamamagitan nito ay pinananatili ng Diyos na may walang patid na tustos ang mga ilawan ng mga mananampalataya, upang hindi magkurap at mapawi. Kung hindi ibinubuhos mula sa langit ang banal na langis na ito sa pamamagitan ng mga mensahe ng Espiritu ng Diyos, ang mga kapangyarihan ng kasamaan ay magtatamo ng ganap na pamamahala sa mga tao.

Nalalapastangan ang Diyos kapag hindi natin tinatanggap ang mga mensaheng ipinadadala niya sa atin. Sa gayo’y tinatanggihan natin ang ginintuang langis na ibig niyang ibuhos sa ating mga kaluluwa upang maipaabot sa mga nasa kadiliman. Kapag dumating ang tawag, “Narito, dumarating ang kasintahang-lalaki; magsilabas kayo upang salubungin siya,” ang mga hindi tumanggap ng banal na langis, na hindi pinagyaman ang biyaya ni Cristo sa kanilang mga puso, ay matutuklasan, gaya ng mga dalagang mangmang, na hindi sila handang salubungin ang kanilang Panginoon. Wala sa kanila mismo ang kapangyarihang magtamo ng langis, at nauwi sa pagkawasak ang kanilang mga buhay. Ngunit kung hihilingin ang Banal na Espiritu ng Diyos, kung magsumamo tayo, gaya ni Moises, “Ipakita mo sa akin ang iyong kaluwalhatian,” ang pag-ibig ng Diyos ay ibubuhos sa ating mga puso. Sa pamamagitan ng mga ginintuang tubo, ang ginintuang langis ay ipapadaloy sa atin. “Hindi sa pamamagitan ng kalakasan, ni ng kapangyarihan, kundi sa pamamagitan ng aking Espiritu,” sabi ng Panginoon ng mga Hukbo. Sa pagtanggap ng maningning na mga sinag ng Araw ng Katuwiran, ang mga anak ng Diyos ay nagliliwanag bilang mga ilaw sa sanlibutan. Review and Herald, Hulyo 20, 1897.

Tandaan na yaong mga tumatanggap ng mensahe ng Sigaw sa Hatinggabi ay inilalarawan sa katauhan ni Moises, sa yungib ng Horeb, na namamanhik sa Diyos na ipakita sa kaniya ang Kanyang kaluwalhatian. Ang dalawang uri na iyon ay nahubog na nang ganap ang kanilang mga pagkatao bago ang Sigaw sa Hatinggabi, sa panahon ng pag-antala.

Namumuhay tayo ngayon sa lubhang mapanganib na panahon, at wala ni isa sa atin ang dapat mag-antala sa pagsisikap na maghanda para sa pagparito ni Cristo. Huwag sanang may sumunod sa halimbawa ng mga mangmang na dalaga, at umisip na magiging ligtas ang maghintay hanggang dumating ang krisis bago pa makamtan ang paghahanda ng pagkatao upang makatindig sa panahong iyon. Huli na ang maghanap ng katuwiran ni Cristo kapag ang mga panauhin ay tinatawag na pumasok at sinisiyasat. Ngayon ang panahon upang isuot ang katuwiran ni Cristo, ang damit-pangkasal na mag-aangkop sa iyo upang makapasok sa hapunan ng kasalan ng Kordero. Sa talinghaga, ang mga mangmang na dalaga ay inilarawan na nagsusumamo para sa langis, at nabigong matanggap ito sa kanilang kahilingan. Ito ay sagisag ng mga hindi naghanda sa kanilang sarili sa pamamagitan ng paglinang ng pagkataong makatatayo sa panahon ng krisis. *The Youth's Instructor*, Enero 16, 1896.

Sa sigaw sa hatinggabi, ang isang pangkat ay nagtaglay ng kinakailangang langis, at ang isa nama'y wala. Ang ikalawang hakbang ay ang pagbubunyag, sa katapusan ng panahon ng pag-antala, ng alinman sa katuwiran o sa kawalang-katuwiran, "sapagkat" ang kasintahang-lalaki ay pumaroon "sa" kaniyang "Ama, at hindi na ninyo ako makikita." Ang ikalawang hakbang ay ang ikalabing-tatlong titik ng alpabetong Hebreo. Ang ikatlong hakbang sa nakatagong kasaysayan ay ang paghuhukom at ang dakilang pagkadismaya at ang huling titik ng alpabeto.

Ang nakatagong kasaysayan sa loob ng pitong kulog ay pinatotohanan ng salitang "katotohanan," ng pagkadismaya sa pasimula na tumutukoy sa huling pagkadismaya, at ng isang anghel na dumarating na may dalang mensahe sa pasimula at sa wakas. Ang nakatagong kasaysayan ay makikilala lamang ng mga tumanggap sa mga alituntunin ng pag-aaral ng Bibliya na ibinigay ng pinakamataas na awtoridad. Ang mga tuntunin ni Miller sa pasimula at ang Prophetic Keys sa wakas.

Sa kasaysayan ng pitong kulog, gaya ng ating inilatag, may isang punto ng diin na dapat paulit-ulitin at alalahanin. Ang unang pagkadismaya sa bawat linya ng reporma ay ang pagwawalang-bahala sa dati nang natatag na katotohanan. Nakalimutan ni Moises na tuliin ang kaniyang anak, bagaman iyon mismo ang tanda ng Tipan na tinutukoy ng hula ni Abraham. Nakalimutan ni Uzzah na tanging ang mga kabilang sa pagkasaserdote lamang ang maaaring humipo sa kaban. Si Maria at Elisabet ay nagbibigay-saksi sa salaysay ni Lazaro na dati na nilang nalalaman ang kapangyarihan ni Cristo sa pagkabuhay na mag-uli. Nang inilabas ang tsart noong 1843, ang mga pinuno (presyur mula sa mga kapantay) ay nagpumilit kay Amang Miller na isantabi ang lagi niyang sinasabi hinggil sa taong 1843. Ipinilit nilang baguhin niya ang kaniyang natatag na patotoo, na nagbibigay ng palugit hanggang sa petsang 1843, upang ang mismong 1843 ang maging kanilang prediksyon ng katuparan ng dalawang libo't tatlong daang araw. Ipinakikita ng patotoo ni Miller na ang presyur mula sa iba pang mga pinuno sa kilusan ang nagtulak sa kaniya na isuko ang malabo niyang pagtukoy sa petsa ng katuparan ng hula at tuwirang ipahayag na ito'y matutupad noong 1843.

Sa *Future for America*, batid namin na kailanman ay hindi na dapat magkaroon ng panibagong mensaheng "nakasandig sa panahon." Paulit-ulit na itinuro ng *Future for America* ang katotohanang iyon sa buong kasaysayan ng kilusan. Ang unang pagkabigo ay laging nakasalig sa

pagwawalang-bahala sa isang itinatag na katotohanang pangsubok. Iyon ay isang makasalanang pagwawalang-bahala sa isang katotohanan, ngunit higit na mahalaga, ito ay isang makasalanang pagwawalang-bahala sa pangunahing tuntunin ni William Miller, na tahasang tinukoy na nagwakas noong 1844.

At ang anghel na nakita kong nakatayo sa ibabaw ng dagat at sa ibabaw ng lupa ay itinaas ang kaniyang kamay sa langit, at sumumpa sa pamamagitan ng nabubuhay magpakailan-kailanman, na lumikha ng langit at ng mga bagay na naroroon, at ng lupa at ng mga bagay na naroroon, at ng dagat at ng mga bagay na naroroon, na hindi na magkakaroon ng panahon. Apocalipsis 10:5, 6.

Ang anghel na tumindig sa lupa at sa dagat, ayon kay Sister White, ay walang iba kundi si Jesucristo mismo. Binalewala ng Future for America ang isang tuwirang utos mula kay Jesucristo! Sa personal, kakaunti lamang sa mga taong nakasama ko bago ang Hulyo 18, 2020 ang aking nakausap. Sa dalawa lamang sa kakaunting iyon—at ang isa sa dalawa ay ngayo’y natutulog kay Jesus—ako’y nakipag-aral at sinubok ang mga ipinapahayag ng Salita ng Diyos hinggil sa karanasan noong Hulyo 18, 2020. Ngunit batay sa kasaysayan ng mga Millerita, na siyang pasimula na tayo ang wakas, natitiyak ko na mayroon pa ring mga taong nasa kilusan noong panahong iyon na patuloy na gumagawa ng mga aplikasyon ng propesiya na “nakasandig sa panahon.” Walang bago sa ilalim ng araw.

Sadyang napakaikli na ng panahon upang ipagpatuloy ang gayong uri ng propetikong pananabik, ngunit hayaang ang bawat tao ay lubos na matiyak sa kaniyang sariling pag-iisip. At mabatid nawa ng bawat isa sa mga lalaking pumapanig sa hanay na patuloy pang nakikipaglaro sa panahon na itinatakwil ng Future for America ang lahat ng gayong mga paglalapat, sapagkat ang mga iyon ay hindi iba kundi mga satanikong paglilinlang.

Ang panloob na nakatagong linyang propetiko na nasa apat na palatandaan na bumubuo sa pitong kulog ang siyang ngayo’y inilalantad ng Leon mula sa lipi ni Juda. Ang artikulong ito ay payak na naging pagrepaso lamang ng aming sinabi hinggil sa salitang Hebreo na "emeṭ" na isinasalin bilang katotohanan. Hindi nito tinalakay ang lahat ng dati na naming ibinahagi, subalit ang layunin ng pagrepaso ay ipakita na ang Juan kabanata labing-anim, talata walo ay ganap na umaayon sa modelong propetiko na aming ipinapanukala para sa nakatagong panloob na linyang propetiko sa loob ng pitong kulog.

May kaunti pang karagdagang pagsusuri na kinakailangan bago tayo humantong sa isang konklusyon na ating tatalakayin sa susunod na artikulo.

Huwag mong tatakan ang mga pananalita ng propesiya ng aklat na ito, sapagkat malapit na ang panahon: ang liko ay magpakaliko pa rin: at ang marumi ay magpakarumi pa rin: at ang matuwid ay magpakatuwid pa rin: at ang banal ay magpakabanal pa rin. At, narito, ako'y madaling pumaparito; at ang aking gantimpala ay nasa akin, upang bigyan ang bawat isa ayon sa kaniyang gawa. Ako ang Alpha at ang Omega, ang pasimula at ang wakas, ang una at ang huli. Pahayag 22:10-13.